

”000000000 000000000 000000000000
 00000000000000 0000 000000000000
 000000000 0000000000 000000000 -000
 00000000 0000000000000 0000000000என்ற பாடல்.

அதுதான் நான் பாடிய கட்சிப் பாடலும் கப்ட. அதற்குப் பின் எங்கயும் நான் பாடியதில்லை. ஆனால் பாடல்களை ரசிப்பதோடு சரி.ஆனால் அவை எனக்கு ஆசானாக;வழிகாட்டியாக;தபுண்டுகளோலாக விளங்கியதுண்டு. அந்த ரசனையின் விளைவாக 2006-ல் சிங்கப்பூர் வானொலியில் ஒலிக்கலஞ்சர் நண்பர் P.N.பாலசுப்ரமணியம் அவர்களிடம் சரேந்து ஓவ்வொரு வியாழக்கிழமையும் இரவு ஒலி96.8-ல் இரவு 10.20க்கு 'பாடல் தரும் பாடம்' என்ற தலைப்பில் 51 வாரம் பல திரைப் பாடல்களை விளக்கிப்பேசினேன்.

திரைப் பாடல்கள் பாடல்கள் மட்டுமல்ல நமக்குப் பாடமாகவும் இருக்கின்றன என்பதைச் சுவைபட வளிப்பது தினேன். பாடல்களை விளக்கிக்கொண்டிருக்கும் போதே புதிய சிந்தனைகள் தோன்றி என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தியதுண்டு. அந்தச் சின்ன கிராமத்தில் நான் விளையாடிய இடங்கள்.விளையாடிய விளையாட்டுக்கள் ,கோடகை காலகுளியலில் களித்த;கழித்த பிச்சினிக் குளம் ,நாவல் பழத்திற்காக அலந்தது,பாணாப்பழம் பறிக் க காட்டுக்குள் சென்றது,காச்சுள் பறவையை அடக்க அதிகாலையில் விழித்தது, கிணற்றில் குதித்து விளையாடியது, சட்குட ஆடியது,பொங்கல்விழா கொண்டாடியது போன்ற பசுமையான;விளையாட்டான;சுகமான;உற்சாகமானப் பொழுதுகள் இழந்தபொழுதுகள் என்றாலும் அவை இறவாப் பொழுதுகள். என இளமையையும் கிராமத்தையும் எண்ணி எண்ணி எழுதிய கவிதை இன்னும் என்னை அழவகைக்கும் கவிதை. அதனால் தான் அதன் தலைப்பே 'நினைத்துப்பார்க்கிறேன் நினைத்ததும் அழுகிறேன்' என்று அமந்தது. அது ஒரு நெடிய கவிதை. படிக் படிக் க நீங்களும் அழக்கட்டும். உங்கள் இளமைப் பராவம் கிராமத்தில் கழிந்திருந்தால் எனக்கும் உங்களும் பறிய வறற்றுமலை இருக்கமுடியாது. என ஊர் பிச்சினிக் காடா. உங்கள் ஊரும் பரேும் வறே.

அவ்வளவுதான். நிகழ்வுகளும் உணர்வுகளும் போட்ட கோலங்கள் ஒன்றாகவே இருக்கும். அந்தக் கவிதை என்னுடைய மூதல் தொகுதியான 'வியர்வதை தாவரங்கள்' என்ற தொகுப்பில் இடம்பெற்றிருக்கிறது. அவ்வளவையும் இங்கே தருவது இட நெருக்கடியதைத் தரும். அதனால் தவிர்ந்துவிட்டேன். அவ்வளவு நெடிய கவிதையை எழுதிவிட்டபோதிலும் அதற்குப் பின் கிராமத்தைப் பற்றி நான் எழுதாமல் இல்லை. சும்மப் பத்து ஆண்டுகளாகக் குப்பிற்கும் கிராமத்தை அசைபோட்கிறபோது சொல்லிக் கொள்ளாமல் கவிதை வந்துவிட்கிறது. கிராமம் பற்றிய எண்ணம் என்றகைக்கும் கவிதை சூரகக்கும் ஊற்றாகிவிட்கிறது. உண்மையில் கிராமம் கவிதையை அள்ளி வழங்கும் அட்சயபாத் திரம். அது வழங்கிய அடத்தக் கவிதைதான் ஆனந்தபொழுது. இது முன்னாள் குடியரசுத் தலைவர் டாக்டர் அப்துல்கலாம் அவர்கள்குப் பிடித்த கவிதையும் கப்ட. பாராட்டி அவர்களே எனக்கும் கடிதமும் எழுதியிருந்தார்கள். சிங்கப்பூர் தமிழர் பரேவையின் திங்களிதழான 'சிங்கசைச்சுடரில்' 2000-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் இரண்டாம் தேதியிலிருந்து நான் ஒற்றை ஆசிரியராக நான் காண்டுகள் பணியாற்றினேன்.நான் தான் மூதல் ஆசிரியரும் கப்ட. அந்த இதழிலும்

சிங்கப்பர் 'தமிழ் முரசிலும்' வளிவந்தது. இதோ அந்த ஆனந்தப்பொழுது:

0000000000
00000000 0000000000

000000000000
00000000 0000000000

00000000000000
0000000 0000000000

00000000 0000
000000 00000000000

00000 000
0000000000000000000000
00000000000000

00000 000000
0000000000 00000000000

000000 00000000
00000 0000000000000

0000000000000000
0000000 00000000

000000000000

000000 0000000000
00000000 0000
00000000 000000000000

000000000000000000
000000000000000000

000000000000
0000 00000000

0000000000000000
0000000000

0000000000 ?
000000 00000

00000000 ?
000000 00000

000000000000000000
000 000000

0000000000 00000000
00000000 00000000
0000000000 00000000
00000000 000000000000

000000
000000
000000 00000000

